

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права, 2013. Овој превод е направен со поддршка на Специјалниот фонд за човекови права на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund) . Тој не го обврзува Судот. За дополнителни информации погледнете ја целосната информација во врска со авторско право на крајот од овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund) . It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund) . Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка од судската пракса на Судот бр. 154

Јули 2006 г.

***Швајцарското раелиенистичко движење против
Швајцарија[ГСС] (Mouvement raëlien suisse v. Switzerland
[GC]) - 16354/06***

Пресуда 13.7.2012 [ГСС]

Член 10

Член 10-1

Слобода на изразување

Забрана за изложување на рекламен плакат на јавно место заради неморалното однесување на издавачите и упатувањето на интернет страница за преобратување: *нема повреда*

Факти – Жалителот бил непрофитно здружение кое претставувало национален огранок на Реалистичкото движење чија декларирана цел била да се воспостави првичен контакт и да се воспостават добри односи со вонземјаните. Во 2001 г. тие побарале дозвола од полицијата да постават плакати на кои меѓу другите работи имало слики на лица на вонземјани и летачка чинија и адреса на веб страницата на движењето и телефонски број. Барањето за дозвола им било одбиено и жалбите на здружението биле отфрлени.

Во пресудата од 13 јануари 2011 г. (види Информативна белешка бр. 137), Судскиот совет на Судот одлучил едногласно дека немало повреда на членот 10 врз основа дека властите имале доволна причина да сметаат дека е потребно да се одбие барањето од здружението жалител со оглед на линкот до веб страната на Клонаид (компанија која нудела одредени нелегални услуги за клонирање), можното сексуално злоставување на малолетници во рамките на Движењето и промовирањето на „гениократија“ (доктрина според која моќта требала да биде во рацете на поединци со највисока интелигенција).

Право – Член 10: Здружението жалител претрпело попречување пропишано со закон во остварувањето на своето права на слобода на изразување заради забраната на кампањата со плакати која се обидувало да ја спроведе. Таа мерка имала легитимни цели, а тие биле да спречат кривично дело и да го заштитат здравјето, моралот и правата на други.

Актуелниот случај го покренало прашањето дали националните власти требале да му дозволат на здружението жалител да ги шири своите идеи преку кампања со плакати со тоа што ќе им отстапеле јавен простор. Кампањата во прашање главно се обидувала да го привлече вниманието на јавноста кон идеите и активностите на групата со наводно религиозна конотација која пренесувала порака за која се тврдело дека е пренесена од вонземјани, и за ова се упатувало на адреса на веб страница. Веб страницата во прашање се занимавала само поплатно на социјални или политички идеи, бидејќи нејзината главна цел била да се привлечат луѓе кон каузата на здружението жалител. Дури и ако говорот на здружението жалител бил надвор од контекстот на комерцијалното рекламирање, сепак бил поблиску до комерцијалниот говор бидејќи бил во функција на преобратување. Затоа маргината на дискреционото право на државата е поширока. Од тие причини управувањата со јавните билборди во контекст на кампањи кои не биле строго политички можеле да варираат од една до друга држава или дури и од еден до друг регион во рамките на истата држава. Последователно само сериозни причини можат да доведат Судот да ја замени сопствената проценка со таа на националните власти. Оспорениот плакат јасно имал за цел да го привлече вниманието на луѓето на веб страницата: адресата била напишана со дебели букви веднаш над слоганот „Порака од вонземјаните“. Судот оттука морал да го разгледа не само самиот плакат туку и содржината на веб страницата.

Немало никаков проблем во врска со ефикасноста на судското ревидирање. Домашните судови кои го разгледале случајот понудиле детални причини во одбивањето да се дозволи кампањата со плакатите, имено промовирање на човечкото клонирање и „гениократијата“ заедно со можноста дека написите и идеите на Движењето воделе кон сексуално злоставување на малолетници од страна на некои од неговите членови. Иако некои од овие причини земени посебно можеби не можат да ја оправдаат забраната на плакатите, домашните власти имале право да сметаат дека со оглед на состојбата во целина забраната била потребна. Големiot судски совет не гледал причина да се оддалечи од размислувањата на Судскиот совет во врска со ова. Загриженоста изразена од домашните власти со тоа се засновала на релевантни и доволни причини.

Исто така Судскиот совет утврдил дека оспорената мерка била ограничена во опсегот, со оглед дека здружението жалител останало слободно да ги изрази сопствените верувања преку бројни други начини на комуникација. Здружението жалител тврдело дела овој став на Судскиот совет бил контрадикторен. Меѓутоа според гледиштето на Судот таквата контрадикција е повеќе од очигледна. Како и Владата и тој одлучил дека мора да се направи разлика меѓу целта на здружението и средствата што ги користи за да ја постигне таа цел. Соодветно на тоа, во актуелниот случај тоа можеби не е сразмерно на забрана на самото здружение или на неговата веб страница врз основа на гореспоменатите фактори. За да се ограничи опсегот на оспореното ограничување за поставување на плакати на јавни места тоа било начин за обезбедување на минимум намалување на правата на здружението жалител. Бидејќи здружението жалител можело да продолжи да ги шири своите идеи, особено преку својата веб страница или летоци (дистрибуирани по поштенски сандачиња или поделени на улица) оспорената мерка не била несразмерна.

Соодветно на тоа националните власти не го надминале дискреционото право што го поседувале во овој случај; основите за нивните одлуки биле „релевантни и доволни“ и кореспондирале на „итна социјална потреба“. Судот не видел никаква сериозна причина да се замени неговата сопствена проценка за таа на судот од последната инстанца, кој го разгледал прашањето внимателно и во согласност со принципите поставени во судската пракса на Судот.

Заклучок: нема повреда (девет наспроти осум гласа).

© Совет на Европа / Европски суд за човекови права
Ова резиме на Регистратурата не го обврзува Судот.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права, 2013.

Службени јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е направен со поддршка на Специјалниот фонд за човекови права на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund) . Тој не го обврзува Судот, ниту пак Судот презема некаква одговорност за квалитетот на истиот. Може да се преземе од HUDOC базата на судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од секоја друга база на податоци со која Судот го споделил. Може да се прават копии за некомерцијални цели под услов да се цитира полниот наслов на случајот, заедно со горенаведениот знак за авторско право и упатувањето на Специјалниот фонд за човекови права. Доколку се планира некој дел од овој превод да се користи за комерцијални цели, ве молиме обратете се на publishing@echr.coe.int .

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund) . It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int .

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund) . Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) , ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int .